

”Meilä on kaikila samanlaiset tarinat”.

Tornionlaaksolaisuus vanhimman aapualaisen paikallissukupolven arjessa ja tulevaisuudessa.

Julkaistu 30. lokakuuta 2010. Kirjoittanut Tarja Tapio.

Tarja Tapio lähestyy väitösluennossaan Tornionjokilaaksossa asuvien meänkielisten ikäihmisten kulttuuria, arkea sekä kieli-identiteettiä. Meänkieli on tutkimukseen osallistuneiden puhuttu äidinkieli ja kielellä on suuri merkitys heidän elämässään.

Väitöskirjatutkimuksessani olen selvittänyt sitä, kuinka perinteiseen elämäntapaan juurtuva tornionlaaksolaisuus sekä meänkieli tulevat esille ikääntyneiden tornionlaaksolaisten tämän päivän arkielämässä ja ajatuksissa tulevaisuudestaan. Tutkimukseen osallistunut seitsemän henkilön ryhmä edustaa Ruotsin Tornionlaaksossa Napapiirin tuntumassa sijaitsevan pienen Aapuan kylän vanhinta meänkielistä paikallissukupolvea.

Tarinankerrontaa meänkielestä

Tutkimuksen lähtökohtana olen käyttänyt osallistavaa meänkielistä tarinankerrontamenetelmää, jonka kautta osallistujat ovat saaneet puhua ulos ja tehdä näkyväksi omaa tornionlaaksolaisuuttaan. Osallistujat ovat myös voineet itse määritellä ne heille tärkeät asiat, joista tutkimuksen varsinaiset teemat ovat muodostuneet. Näiden meänkielisessä tarinankerronnassa esille tulleiden teemojen valossa osallistujat ovat lopulta pohtineet tämän päivän elämäänsä sekä sitä millaisena he näkevät tulevaisuutensa. Tutkimuksen viidestä teemasta tarinankerronnan ja meänkielen asema muodostivat kaksi keskeistä teemaa.

Tutkimukseen osallistui vuoden 2005 ajan seitsemän henkilöä, neljä miestä ja kolme naista. Iältään he olivat 65:n ja 79:n vuoden väliltä. Osallistujista nuorin ja vanhin olivat naisia. Tarkastelen osallistujia aapualaisena paikallissukupolvena. Käsitteen on tuonut sosiaaligerontologian kentälle Jyrki Jyrkämä. Paikallissukupolven jäsenenä osallistujat ovat syntyneet, kasvaneet ja aikuistuneet samoihin aikoihin samojen historiallisten jaksojen aikana samassa paikassa. Tänä päivänä he ikääntyvät ja elävät elämäänsä samojen ajallis- paikallisten tekijöiden risteyskohdassa. Näin ollen paikallissukupolvi on omaksunut keskeisen kokemussisältönsä samoissa olosuhteissa ja he jakavat saman sosiaalisen maailman.

Tarkastelen paikallissukupolven elämää toimijuus-positiosta. Tällöin tarkastelen paikallissukupolven arjen toiminnan ja sitä puitteistavan etnisyyden vastavuoroista, toisiaan

edellyttävää suhdetta. Lähestyn etnisyyttä voimavaranäkökulmasta ja näin ollen tutkimuksessa tarkastelen paikallissukupolven kyvykkyyttä käyttää etnisyyteen liittyviä voimavaroja arkielämän virrassa sen tueksi. Lähtökohta perustuu väljästi Anthony Giddensin strukturaatioteoriaan, joka on teoreettisena viitekehyksenä väljä, ja edustaa pikemminkin ontologista lähtökohtaa.

Tornionlaaksolainen etnisyys keskiössä

Keskeisen elementin tutkimuksessani muodostaa tornionlaaksolainen etnisyys. Etnisyyttä lähestyn pitkään samalla alueella elämisen, siellä harjoitettujen elinkeinojen sekä elämäntavan kokonaisuuden näkökulmasta. Etnisyyden määrittelyssä olenkin käyttänyt kulttuuriantropologisesti suuntautunutta erityisesti 1990-luvun kulttuurigerontologista kirjallisuutta, jossa keskitytään tarkastelemaan ja vertailemaan ikääntymisen ilmiöitä ja kokemuksia erilaisissa paikallisissa, kulttuurisissa ja etnisissä yhteisöissä eri puolilla maailmaa. Lisäksi olen käyttänyt uudempaa kirjallisuutta, joka koskee lähinnä maahanmuuttajien muodostamia etnisiä yhteisöjä ja ikääntymiseen liittyviä kysymyksiä niissä. Elämäntapa ja sen pohjalle rakentuneet ominaispiirteet luovat pohjan kokonaisuudelle, jonka perusteella ihmiset määrittelevät itsensä tornionlaaksolaisiksi erottautuen ja tehden eroa erityisesti ruotsalaisesta yhteiskunnasta mutta myös muista etnisistä yhteisöistä ja ryhmistä.

Toimintatutkimus tutkimustapana

Tutkimus on tehty toimintatutkimuksen kentälle kuuluvan, John Heronin co-operatiivisen tutkimuksen metodologisia periaatteita seuraten. Tällöin tutkimuksen osallistujien on oltava mukana tutkimuksen kulkua koskevissa päätöksissä ja valinnoissa. Toiseksi osallistujien on oltava mukana itseään koskevan tiedon tuottamisessa ja sen jäsentämisessä. Osallistujia ei lähestytä pelkästään tiedon lähteinä, vaan he osallistuvat reflektion kautta aineiston jäsentämiseen tutkimuksen eri vaiheissa. Jotta osallisuus on mahdollista, tutkimuksessa on käytettävä myös muutakin kuin pelkästään käsitteissä ilmiasunsa saavaa tietoa. Heronin mukaan tieto onkin kokonaisuus, joka muodostuu käsittein ilmastavan tiedon lisäksi toiminnallisesta, kokemuksellisesta ja ilmaisullisesta tiedosta. Tiedon eri ulottuvuuksien välinen linkki on reflektio.

Tutkimuksessani tarinankerronta edustaa ilmaisullista tietoa. Tällöin tarinat juurtuvat paikallissukupolven kollektiiviseen muistiin ja niiden kertominen välittää tietoa menneestä elämästä tämän päivän yhteydessä. Tutkimuksen alussa pyysin osallistujia kertomaan vapaasti jostakin tornionlaaksolaisesta ikäihmisestä jonka he olivat tunteneet, nähneet tai josta he olivat kuulleet kerrottavan. Pyysin kertojia kertomaan vapaasti ja keskittymättä siihen olivatko tarinat tosia tai siihen kuinka hyviä kerrotut tarinat ovat. Tarinankerronta osoittautui erinomaiseksi metodologiseksi lähtökohdaksi alkuvaikeuksien jälkeen. Se oli hauskaa ja se sitoutti osallistujat tutkimukseen vahvasti. Tarinoita kertomalla osallistujat ovatkin saaneet mahdollisuuden puhua ulos tornionlaaksolaisuuttaan omalla kielellä ja muodostaa näin omannäköisen lähtökohdan sosiaalisen maailman tutkimiseksi. Se myös mahdollisti tiedon ilmaisemisen heille ominaisella tavalla. Tarinoiden pohdinta mahdollisti minulle lisäkysymysten ja tarkennuspyyntöjen esittämisen.

Tarinankerronnassa esiin tulleita aiheita pohdittiin seuraavassa vaiheessa yhdessä kertojien kanssa. Tämän perusteella muodostin tutkimuksen viisi teemaa, jotka liittyvät tarinankerrontaan, meänkielisyyteen, aapualaiseen yhteisöllisyyteen, perinteisten ja nykyisten arvojen kohtaamiseen sekä luontosuhteeseen. Tutkimuksen viimeisessä vaiheessa pyysin osallistujia pohtimaan tämän päivän arkielämäänsä ja tulevaisuuttaan tutkimusteemojen valossa.

Tutkimuksen analyysi on tapahtunut tarkastelemalla aineistoa tutkimuksen eri vaiheissa kerrostuneena aineistona. Analyytisessä tarkastelussa olen ottanut huomioon aineiston muodostumisen vaiheittain osallistavassa prosessissa. Aineiston analyysissä olen keskittynyt tarkastelemaan sitä, kuinka aapualainen paikallissukupolven arki ja ajatukset tulevaisuudesta tulevat yhteen tornionlaaksolaisen etnisyyden kanssa tutkimusteemojen valossa. Kerrostuneen aineiston analyysistä muodostuikin väljä, sillä en ole käyttänyt mitään tiukkaa analyyttistä kehystä tai menetelmää vaan analyysi on perustunut aineiston lukemiseen ja jäsentämiseen rakenne-toimija akselilla. Tutkijana en pyrkinyt poistamaan omaa vaikutusta tutkimuksen kulussa, vaan pikemminkin osallistuin tutkimukseen aktiivisesti. Tällöin tutkimuksen pätevyyttä tulee perustella tekemällä tutkimusprosessi ja sen aikana tehdyt valinnat mahdollisimman näkyviksi. Tähän olen pyrkinyt jäsentämällä myös omaa vaikutusta tutkimuksen kulkuun.

Tarinankerronta jatkuvuuden takeena

Lopullisessa tutkimustekstissä on viisi teemaa. Tutkimuksen aluksi tarkastelin aapualaisen paikallissukupolven tarinankerrontaa sen kollektiivista muistia ja siihen pohjautuvaa tietoa välittävänä kanssakäymisen ja toiminnan muotona. Osallistujien lapsuudessa tarinankerronnalla oli ajanvietteeksi naamioituneena normeja ja arvoja välittävä tehtävä ja tarinoita kertoivat nimenomaan vanhimmat ihmiset lasten tyytyessä kuuntelijan osaan. Tarinat välittivät tietoa, ei vain suhteessa menneeseen, vaan myös suhteessa tähän päivään ja siihen kuinka toimia nyt ja kuinka tulevaisuudessa. Tarinoita kertomalla on tällöin välitetty myös ratkaisu- ja roolimalleja sekä tietoa toimintatavoista tietyissä elämäntilanteissa tai muutoksissa.

Tarinankerronta on säilyttänyt merkityksensä paikallissukupolven sisällä. Maailman muuttuessa arvottava tarinankerronta ja praati, jossa mennyttä kuvataan yleensäkin parempana kuin nykyaikaa, toimii uutta ja vanhaa yhdistävänä, jatkuvuutta tuottavana sopeutumisen keinona. Tarinankerronnalla on ollut ja on edelleen tärkeä asema siellä, missä vanha maailma kohtaa sosiaalisten muutosten myötä uutta. Tarinankerronta on kuitenkin siirtynyt koko yhteisön kaikki sukupolvet mukaan lukevasta kanssakäymisen, tiedon välittämisen ja toiminnan muodosta ikäihmisten toiminnaksi. Tämä johtuu kyläyhteisön sosiaalisista muutoksista, sekä kylän väestön ikääntymisestä. Kylässä on enää vähän nuoria ihmisiä ja sitäkin vähemmän meänkieltä puhuvia aikuisia tai nuoria.

Aapualaisuuden normit

Toisena teemana tarkastelin aapualaisen yhteisöllisyyden perustekijöitä tornionlaaksolaisena yhteisönä. Aluksi havainnollistin kuinka arvot ja normit on omaksuttu perinteisen elämäntavan piirissä. Tämän jälkeen havainnollistin sitä, kuinka ne näyttäytyvät tämän päivän toiminnassa ja ajatuksissa tulevaisuudesta. Tarkastelin perinteiseen elämäntapaan liittyneen tiukan normatiivisuuden näyttäytymistä ujoutena ja arkuutena ulkopuolisia kohtaan erityisesti avuntarpeen ilmaisemisessa, raamatun ja uskonnon vaikutusta arjen jäsentäjänä, sukupuolten välisen kanssakäymisen säätelyä sekä normatiivisuudesta johtuvaa häveliäisyyttä ja pyrkimystä kunniallisuuden säilyttämiseen. Lisäksi tarkastelin osallistujien pyrkimystä yhteisölliseen omavaraisuuteen tulevaisuuden apua ja hoivantarvetta ennakoitaessa.

Paikallissukupolven jäsenet hakevat luontevasti apua oman yhteisönsä sisällä. He kokevat tuntevansa toistensa taustat, ymmärtävänsä toisiansa ja tulevansa itse ymmärretyiksi ja hyväksytyiksi. Vieraille ja ulkopuolisille avun tarpeen näyttäminen on vaikeampaa. Yhteisöllisyyden ajatus onkin vahvana myös silloin kun osallistujat pohtivat mahdollista vanhuuteen liittyvää raihnaisuutta ja päivittäistä avuntarvettaan. Osallistujat haluavatkin jäädä

kotikyläänsä loppuelämäkseen ja he suunnittelivat aktiivisesti lakkautetun kyläkoulun remontoimista palvelutaloksi ikääntyville kyläläisille. Näin he halusivat varmistaa, että vanhojen ihmisten ei tarvitse muuttaa pois yhteisöstään tullessaan vanhoiksi ja joutuessaan ulkopuolisen avun varaan.

Yhteisöllisyys toimii sekä voimavarana, mutta tuottaa samalla riippuvuutta, sillä kyvykkyys käyttää yhteisöllisyyden mahdollistamia asioita voimavarana on mahdollista vain Aapuassa. Kysymystä yhteisöllisyydestä ei voikaan tarkastella joko rajoittavana tai voimavaroja luovana kysymyksenä. Sen sijaan kysymys pitää sisällään molemmat ulottuvuudet. Tällöin yhteisöllisyys toimii voimavarana ja mahdollistaa yleensäkin kyvykkyuden käyttää hyväkseen sosiaalisesti rakenteeksi asettuvia voimavaroja ja sääntöjä kussakin ajallis-paikallisessa tilanteessa. Se tuottaa roolimalleja ja toiminta- ja käyttäytymissääntöjen kautta jatkuvuutta ja voi näin auttaa vaikeiden elämäntilanteiden yli sekä helpottaa ikääntymisen muutoksiin sopeutumisessa. Toisaalta yhteisöllisyys ja sen tuomat voimavarat eivät ole kuljetettavissa yhteisön ulkopuolelle, vaan paikallissukupolvi on riippuvainen asuinpaikastaan, eli yhteisöllisyys myös tuottaa ja ylläpitää riippuvuutta itsestään.

Meänkieli ja aapualainen identiteetti

Tutkimuksen kolmas teema liittyy meänkieleen. Meänkieli edustaa aapualaiselle paikallissukupolvelle puhuttua äidinkieltä, jolla he voivat pukea parhaiten sanoiksi kokemuksensa ja tunteensa, mutta jota he eivät osaa kunnolla lukea eivätkä kirjoittaa. Meänkieli on myös voimakkaasti yhteydessä identiteettiin eli siihen millaisena ihmiset itsensä näkevät ja kokevat ja minkä tekijöiden kautta he määrittelevät itsensä ja kokemuksensa. Meänkieli on myös toiminnan kieli, jolla osallistujat kokevat olevan enemmän vaikutusta toiminnan yhteydessä kuin ruotsinkielellä. Kuitenkaan he eivät osaa sitä kirjoittaa tai lukea. Kieli edustaakin paikallissukupolvelle vakiintumatonta kieltä, joka muuttuu ja muuntuu puheessa ja siihen sekoittuu yhä enemmän ruotsinkielen vaikutteita.

Paikallisesti osallistujat ovat siten arjen puheessa muuntuvan, vakiintumattoman puhekielen varassa. Toisaalta meänkielisyys on yhteisöllinen voimavara, jonka käyttö rajoittuu Tornionlaaksoon. Kielen käyttö arjen yhteydessä rajoittuu edelleen paikallissukupolveen, sillä sitä puhuvat ihmiset ovat yleensä ikäihmisiä. Nuoremmat sukupolvet puhuvat yleensä ruotsia ja erityisesti lapsenlapset ovat täysin ruotsinkielisiä.

Paikallissukupolven näkökulmasta meänkielen asema näyttyy kaksijakoisena. Sen jäsenet ymmärtävät toisiansa ja kokevat voivansa tehdä itsensä ymmärretyiksi äidinkielellään. Heille meänkieli on toisin sanoen paikallinen ja yhteisöllinen voimavara. Kun kielen asemaa tarkastellaan laajemmassa yhteydessä, osallistujat kuuluvat välimuotoon, jonka toisella puolella on perinteisen tornionlaaksolaisen elämäntavan piirissä rakenteistunut etnisuus meänkieliseen ja toisella puolella nykyaikainen ruotsalainen ja ruotsinkielinen yhteiskunta. Osallistujat eivät ole omaksuneet täysin ruotsalaista elämäntapaa ja oppineet ruotsin kieltä kunnolla. He kuvaavatkin olevansa ruotsalaisia, jotka eivät kuitenkaan osaa ruotsia. Näin he kyseenalaistavat perinteisenä elämäntapana hiipuvaksi koetun tornionlaaksolaisuuden lisäksi myös ruotsalaisuuttaan. He kuvaavat olevansa kielellisesti lapsen asemassa ja myös puhuvan lasten kieltä. Toisaalta meänkielisyys näyttyy paikallisuuteen ja alueellisuuteen liittyvänä kyvykkyytensä, joka on myös sidoksissa sukupolveen. Toisaalta se tuottaa riippuvuutta paikallisesta ja alueellisesta yhteisöstä ja erityttää tornionlaaksolaisia sukupolvia toisistaan.

Perinteiset ja nykyiset elämäntavat

Neljäntenä teemana tarkastelin perinteisen elämäntavan piirissä omaksuttujen jatkuvuutta, kestävyyttä ja niukkuutta korostavien arvojen, ja tämän päivän kuluttamiseen ja yksilövalintoihin liittyvien arvojen kohtaamista osallistujien arjessa. Vaikka kuluttamiseen liittyvät valinnat tuottavat mielihyvää ja helpottavat elämää, osallistujat mieltävät nämä hankinnat kuitenkin pohjimmiltaan arvottomiksi. Valinnanvapaus ja elämän mukavuuden ja helppouden lisääntyminen kuluttamisen kautta ei ole muuttanut osallistujien arvomaailmaa, jossa perinteiset arvot edelleen korostuvat. Osallistujat tarkastelevatkin kuluttamista järjettömänä tuhlausena, jonka seurauksena nykyinen elämänmuoto tulee kulumaan kestävämmän loppuun. Itsensä osallistujat näkivät osana suurta sukupolvea, joka on toiminnallaan ja kuluttamisellaan tuhannut kaiken, mitä heitä aikaisempi sukupolvi on rakentanut. Tuhlaaminen koskee myös metsiä ja järviä sekä luontoa yleensäkin.

Kuluttamista edellyttävään elämäntapaan liittyvät ilmiöt eivät siis ole muuttaneet osallistujien perimmäisiä ajatuksia maailman menosta. He mieltävät edelleen elämän ja maailman pyörivän kehää, jossa kerran alkaneet asiat kehittyvät ja päättyvät, jotta joku uusi elämäntavan muoto voi alkaa. Itsensä osallistujat näkevät viimeisenä sukupolvena, joka on syntynyt ja elänyt tornionlaaksolaisen elämäntavan piirissä, ja joka puhuu meänkieltä. Uudet elämisen muodot tulevat olemaan osallistujien näkemyksen mukaan myös sellaisia, jotka aloittavat maasta ja maataloudesta, ja rakentavat pienestä ja niukasta elämänsä kuten heitä edeltävät sukupolvet ovat tehneet. Kylän he näkevät pysyvän, mutta asukkaat tulevat olemaan muita kuin heidän jälkeläisiään tai yleensäkkään tornionlaaksolaisia. Oman elämäntapansa päättymisessäkin osallistujat näkevät jatkumon, jossa elämänmuodot ja elämäntavat syntyvät, kasvavat, kukoistavat ja kuolevat.

Luontoyhteys aapualaisuuden tekijänä

Viidennen teeman puitteissa tarkastelin, sitä kuinka luontoyhteys toimii voimavarana arkipäivän toiminnoille ja tulevaisuuden hahmottamiselle. Luontoyhteys edustaa kyvykkyyttä käyttää hyväkseen luonnon tuottamaa mielikuvaa vapaudesta suhteessa tilaan ja aikaan. Aapua sijaitsee ennen sankkojen, nyt metsätalouden harventamien ja monimuotoisuudessaan köyhtyneiden metsien ympäröimänä.

Osallistujat kokivat ja kokevat edelleen Aapua ympäröivät metsät läheisiksi ja omiksi ja niitä oli esimerkiksi puolustettu kansalaisliikkeessä vesakkomyrkytysten lopettamiseksi. Metsätalous yhdistettynä pienmaatalouteen loi pohjan talolliselle elämäntavalle, jossa omavaraisuus ja itsenäisyys korostuivat. Talot elivät vuoden aikojen ja säiden, eikä erikseen yhteisön ulkopuolelta annettuja aikatauluja tai ohjeita ja käskyjä seuraten. Koska toimeentulo saatiin samalta alueelta, paikallissukupolvesta muodostuikin kiinteä, paikallisyhteisö. Paikallisuus pysyi voimakkaana myös silloin, kun kylästä jouduttiin muuttamaan toimeentulon perässä muualle.

Osallistujat yhdistivät järjestelmällisesti ajatuksen luonnosta ja vapaudesta, vaikka he eivät enää kyenneet toimimaan luonnossa metsästäen, marjastaen tai kalastaen siten kuin olivat tehneet aikaisemmin. Vaikka tutkimukseen osallistuneet olivat tietoisia iän tuomien muutosten vaikutuksesta kykyyn toimia luonnossa, edusti luonto heille edelleenkin vapautta. Luontoyhteys toimii voimavarana, ja kyvykkyys sen hyväksikäyttöön on sidottu paikallisuuteen ja nimenomaan Aapuaan. Jos osallistujat muuttaisivat Aapuan kyläyhteisön ulkopuolelle esimerkiksi lähimpiin kaupunkeihin, he menettäisivät myös kyvykkyytensä.

Ikääntyminen alueellisena, yhteisöllisenä ja rakenteellisena

Tutkimuksessani korostan sitä, että ymmärtääksemme ikääntymisen moninaisia ilmiöitä, on myös tutkittava alueellisia, yhteisöllisiä ja rakenteellisia, kuten myös esimerkiksi etnisyyteen liittyviä tekijöitä, joiden keskellä ikäihmiset arkeaan elävät. Pelkkä toimintakyvyn ja terveydentilan mittaaminen ei riitä selittämään sitä, mitä ikääntyvät ihmiset pitävät elämälleen ja tulevaisuudelleen tärkeinä asioina ja miksi, ja mistä heidän arkielämän voimavaransa muodostuvat. Tutkimus on puheenvuoro ikääntymisen ilmiöiden ymmärtämisen puolesta alueellisen ja historiallisen ajan leikkauskohdassa, jossa ikääntymiseen liittyvät ilmiöt ovat omaleimaisia. Myös niiden lähestyminen tutkimuksen keinoin edellyttää määrällistä mittaamista ymmärtävämpää ja osallistavampaa lähestymistapaa.

Tutkimuksen tärkeä tavoite on osallisuuteen perustuvan metodologian kehittäminen eri yhteisöjen sosiaalisen maailman tutkimisessa ja näkyväksi tekemisessä. Tutkimus yhdistää John Heronin co-operatiivisen metodologian ja yhteiskuntatieteellisen teoriapohjan. Tutkimuksen lähtökohtana on myös sellaisen co-operatiivisen metodologian soveltaminen, jonka yhteydessä osallistujat voivat sekä käyttää omaa äidinkieltään, että muodostaa omaa ikääntymistään, tornionlaaksolaisuutta ja arkielämää sekä sen rakenteellisia taustoja yhdistävää tietoa. Tutkimus seuraa äänen antamisen periaatetta yhteisölle, jolta se on vahvemman taholta jostakin syystä vaiennettu. Tutkimuksen sovellusala löytyykin niin maahanmuuttajien muodostamista kuin myös Suomessa pitkään asuneista etnisistä yhteisöistä kuten myös erilaisista paikallisista yhteisöistä ja ryhmistä yleisemminkin.

Tutkimuksen aikana osallistujat ovat saaneet itse kertoa ja puhua ulos tornionlaaksolaisina aapualaisen paikallissukupolven jäseninä sosiaalista todellisuuttaan, sosiaalista maailmaa, jonka yhteydessä he arkeaan elävät. Toivonkin, että väitöskirjatutkimustani käytettäisiin puheenvuorona aapualaisen yhteisön ja erityisesti sen vanhimpien asukkaiden puolesta kuten myös muiden tornionlaaksolaisten yhteisöjen puolesta.

YTT Tarja Tapio väitteli syyskuussa 2010 Jyväskylän yliopistossa sosiaaligerontologiasta. Hänen väitöskirjansa nimi on ”Meilä on kaikila samanlaiset tarinat – tarinankerronnantutkimus tornionlaaksolaisuudesta vanhimpien aapualaisten arjessa ja tulevaisuudessa”.

Tähän artikkeliin liittyvät asiasanat:
aapualaisuus, tarinankerronta